

ישראל ממשיכה למנוע מילדי אסירים מעזה לבקר את אבותיהם הכלואים בישראל

פורסם: 12.5.14

ביולי 2012 חידשה ישראל, [באופן חלקי](#): [1], את ביקורי המשפחות של אסירים פלסטינים תושבי [רצועת עזה](#) [2] בבתי כלא בישראל, בעקבות שביתת רעב של קרוב לאלפיים אסירים פלסטינים.

בהחלטתה לחדש את הביקורים, קבעה ישראל קריטריונים נוקשים והתירה רק ביקורים של הורי האסיר ושל בת זוגו. שאר בני המשפחה, ובכלל זה ילדי האסיר, אחיו ואחיותיו וסבו וסבתו, [לא הורשו לבקר כלל](#) [3]. במאי 2013 הקלה ישראל מעט את ההגבלות והתירה לילדים שגילם מתחת לשמונה לבקר אצל אבותיהם. בספטמבר 2013 התירה ישראל גם לילדים בגיל 8-10 לבקר. בשום שלב לא ניתן הסבר רשמי להגבלת הגיל שהוטלה על ביקורי הילדים והגבלה כזו אינה מוטלת על ילדים של אסירים פליליים וביטחוניים תושבי הגדה המערבית וישראל.

על-פי נתוני השב"ס, נכון לסוף אפריל 2014 מוחזקים בישראל 460 אסירים תושבי רצועת עזה: [373](#) [4] מהם מוגדרים "ביטחוניים" ו-87 מוגדרים "פליליים". על-פי נתוני משרד האסירים בעזה, מתוך 424 קטינים ברצועה שאבותיהם כלואים בישראל, רק 164, שגילם פחות מעשר, מורשים לבקרם.

במהלך החודשים האחרונים בצלם שב ונבה עדויות מילדי אסירים שגילם מעל עשר שנים ומאחים ואחיות שלא זכו לראות את יקיריהם מאז שנת 2007. העדים תארו את געגועיהם העזים ואת הקשיים שהם חווים עקב הניתוק הכמעט מוחלט מהאב: אסירים ביטחוניים אינם מורשים לשוחח בטלפון והמגע היחיד שלהם עם בני משפחה שאינם מורשים לבקר הוא באמצעות מכתבים. מבקרים רשאים להעביר לאסירים בכל ביקור רק שלוש תמונות.

זכותם של עצירים ואסירים לקבל ביקורי משפחה, וזכותם של בני משפחותיהם, כולל של ילדיהם, לבקרם הן זכויות יסוד המוכרות הן במשפט הבינלאומי והן במשפט הישראלי. הכרה זו נובעת מתפיסת האדם כיצור חברתי, המתקיים במסגרת של משפחה וקהילה ומהזכות לחיי משפחה. חובה זו קיימת ביחס לכל עציר ואסיר, ללא קשר לחומרת העבירה שבה הורשע.

בצלם שב ודורש מהרשויות לאפשר לכל קרובי המשפחה מדרגה ראשונה, ובמיוחד לכל הילדים מתחת לגיל 18, לבקר אצל יקיריהם תושבי רצועת עזה האסירים בישראל, כפי שהן נוהגות ביחס לאסירים מהגדה ומישראל. אין כל הצדקה להבחנה בין אסירים בהתבסס על מקום מגוריהם, ובמיוחד ככל שהדבר נוגע לילדים.

לין א-ספטאווי, בת 13, אינה מכירה את אביה הכלוא בישראל כבר 14 שנה

בעדותה סיפרה: אני תלמידה בכיתה ח' בבית הספר דאר אל-ארקם. אני גרה יחד עם האחים שלי ואימא שלי באזור א-ספטאווי בעיר עזה. יש לי שלושה אחים ואחות, ג'יהאד בן 23, חמזה בן 24, אסעד בן 20 וסארה בת 16.

אבא שלי, עימאד אסעד האשם א-ספטאווי, נעצר ב-13.12.00 במעבר רפיח כשחזר ממצרים. המעבר היה אז בשליטה ישראלית. נגזרו עליו 18 שנים. אמא שלי מספרת שביקרת אותי פעם אחת. זה היה בשנת 2004. נסעתי עם סבתא ועם אחי ג'יהאד לכלא נפחא. אני לא זוכרת שום דבר מהביקור או מאבא שלי בגלל שהייתי רק בת שלוש. סבתא סיפרה לי אחר כך על הביקור.

היום אני בת 13 ואני לא יודעת שום דבר על אבא שלי. אני לא זוכרת אותו מחבק אותי כמו שאר הילדים בעולם, שמרגישים את האהבה של ההורים שלהם. אני מרגישה הרבה עצב ואין לי מילים לתאר את הרגשות שלי. אני מרגישה שחסר לי משהו בחיים, במיוחד בחגים ובאירועים מיוחדים.

כואב לי מאוד כשאני רואה את בני הדודים שלי מחבקים את הוריהם ומדברים אתם על הבעיות שלהם ועל מה שעובר עליהם ביום יום. אני מנסה להסתיר את הרגשות אבל לצערי אני לא תמיד מצליחה, ואז אני מתחילה לבכות. כל השנים קיוויתי לבקר את אבא ולדבר אתו, לשתף אותו בדברים שעוברים עליי ולספר לו על החיים שלי. אני מאוד מקווה שיתנו לנו לבקר אותו לפחות פעם אחת בחודש.

אני מכירה את אבא רק דרך התמונות. בפעם האחרונה קיבלתי תמונה לפני שבועיים כשאמא בקרה אצלו. שמחתי מאוד. קישטתי אותה והעליתי אותה לחשבון שלי בפייסבוק וכתבתי: מה שלום אבא? האם יש לו כבר שיער שיבה? בכל פעם שאני משתמשת במחשב אני רואה את התמונה של אבא ברקע.

אימא מבקרת את אבא בכלא נפחא בערך פעם בחודשיים. היא תמיד מתקשרת לצלב האדום יום לפני הביקור כדי לוודא שהוא מתקיים ולשאול אם חל שינוי בקריטריונים של ביקור ילדי האסירים. הם תמיד עונים לה שמותר להביא רק ילדים בני פחות מעשר שנים. בכל ביקור אימא מביאה איתה רק שלוש תמונות, כי זה מה שמותר לה להעביר וגם זה מכעיס כי אני רוצה לשלוח לו יותר.

אני ואחותי וכל האחים שלי לא יכולים לבקר את אבא. אני לא יודעת עד מתי ישראל תמשיך לשלול ממני את הזכות לבקר אותו. אני מפחדת שלא אוכל לראות אותו עד שהוא ישתחרר.

* העדות נמסרה לתחקירן בצלם ח'אלד אל-עזאייזה ב-11.03.14

ראמו אל-פרא, בן 13, מח'אן יונס, ראה לאחרונה את אביו הכלוא בישראל כשהיה בן 7

בעדותו סיפר: אני תלמיד בכיתה ח' בבית הספר ע'ש עיד אל-א'א. אני גר עם אמא שלי ושתי אחיות שלי, מונא בת 15 ונדא בת 16 באזור א-סטר אל-רבי בעיר ח'אן יונס. יש לי עוד שתי אחיות נשואות, מרים בת 20, ורכא בת 17. אבא שלי,

ראאף אל-פרא, הוא איש פתח והוא נעצר ב-11.12.04 בידי החיילים במחסום אבו הולי (מחסום שחצץ בין צפון הרצועה ודרומה). הייתי אז בן ארבע. אמא שלי אומרת שנבזר עליו מאסר עולם. הוא כלוא היום בכלא נפחא בישראל.

עד שנת 2007 ביקרתי אותו ביחד עם אמא וסבתא שלי פעמיים בחודש. גם האחיות שלי ביקרו אותו. לא הייתה שום הגבלה על הגיל של המבקר.

הביקור האחרון היה בקיץ 2007, אני לא זוכר מתי בדיוק. אבא היה בכלא נפחא ונסעתי ביחד עם אמא, סבתא ואחותי מונא. שמחתי מאוד לראות את אבא. היינו אצלו 45 דקות. לא יכולתי לחבק אותו כי לוח זכוכית הפריד בינינו, ודיברנו דרך טלפון. בסוף הביקור הסוהרים ניתקו את קו הטלפון והורו לנו לעזוב את הכלא. אני זוכר שבאחד הביקורים הסוהרים נתנו לי להיכנס לחדר שאבא היה בו ולחבק אותו. זאת הייתה הפעם היחידה שחיבקתי אותו מאז שהוא נעצר. אבא שמח מאוד. הוא הרים אותי ונישק אותי והסתובב איתי על הידיים באולם. הרגשתי מאושר כשהוא החזיק אותי ומרוב התרגשות שאר האסירים התחילו לבכות.

אחרי 2007 ישראל מנעה את הביקורים אצל האסירים מרצועת עזה במשך שנים. הייתי עצוב ודאגתי מאוד לאבא שלי כי הקשר בינינו כמעט נותק. מדי פעם שלחנו לו דרישת שלום באמצעות הרדיו ולפעמים שלחנו לו מכתבים דרך הצלב האדום הבינלאומי. הרגשתי שאבא חסר לי במיוחד באירועים מיוחדים וקיוויתי לבקר אותו לפחות בחגים.

ב-2012, כשישראל התירה את הביקורים מחדש, שמחתי מאוד. אבל לצערי ישראל הגבילה את הגיל של הילדים שמורשים לבקר. הייתי אז כבר בן 11 אז לא הרשו לי וזה העציב אותי מאוד.

אמא נוסעת ביחד עם סבא וסבתא כמעט כל חודשיים. אני והאחיות שלי נשארים בבית עצובים כי לא מאפשרים לנו לבקר.

ביום הביקור אני מתעורר עם אמא שלי בשעה שלוש לפנות בוקר ומלווה אותה עד לחניון של האוטובוס בח'אן יונס, משם נוסעים למחסום ארז. אני מבקש מאמא למסור לאבא דרישת שלום ולומר לו שאני מתגעגע אליו. אני יושב ומחכה עם האחיות והדודות שלי עד שהיא, סבא וסבתא חוזרים. כשהם חוזרים הביתה בסביבות השעה 21:00 הבית מתמלא בקרובי משפחה שרוצים לשאול לשלומי של אבא. אני והאחיות שלי שואלים אותם על הפרטים הכי קטנים של הביקור כדי לדעת מה שלום אבא. התמונה האחרונה של אבא שראיתי הייתה לפני כשבעה חודשים. סבא וסבתא ביקרו אצלו בכלא נפחא, והסוהרים הרשו למבקרים מעל גיל 50 להצטלם עם האסיר.

אמא שלי מתקשרת כל שבועיים לצלב האדום ומבררת את מועדי הביקורים ואת גיל הילדים שמותר להם לבקר. בכל פעם הם מודיעים לה שישראל לא מרשה למי שהגיל שלו מעל עשר לבקר.

* העדות נמסרה לתחקירן בצלם ח'אלד אל-עזאייזה ב-4.3.14.

related topics:

• [רצועת עזה](#) [5]

http://www.btselem.org/hebrew/gaza_strip/20140508_gaza_children_prison_visits Source URL:

Links:

- [1] http://www.btselem.org/hebrew/gaza_strip/20130520_prison_visits_from_gaza
- [2] http://www.btselem.org/hebrew/hebrew/topic/gaza_strip
- [3] http://www.btselem.org/gaza_strip/20130520_prison_visits_from_gaza
- [4] http://www.btselem.org/hebrew/statistics/gaza_detainees_and_prisoners
- [5] http://www.btselem.org/hebrew/topic/gaza_strip